

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB31 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB31 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb31-txt-shoot-n44.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB31:44

#

Judas Ischariotes.

Det forfærdelige Ord over ham har jo Xstus selv sagt: det var det Msk. bedre at han aldrig var født.

Men naar der i Christenhed er blevet sat Alt i Bevægelse for at gjøre J. til det Sorteste som var muligt, saa maa jeg dog bemærke, at jeg kunde tænke mig ham en heel Qvalitet værre.

J. I. er altsaa ikke, som han vel i Virkeligheden var det, et fortvivlet Msk, som i et rasende Øieblik sælger sin Mester for lumpne 30 Secler (hvor allerede den ringe Sum har noget Formildende ved sig ligesom ogsaa i en vis Forstand hans Liv[s] frygtelige Ende.)

Nei J. er en ganske anderledes dannet Mand, rolig, med ganske anderledes Forstand paa Livet, Profiten. Han gaaer altsaa til de Ypperstepræster og siger til dem: jeg er villig til at forraade ham. Men hører nu mine Betingelser. Jeg bryder mig ikke saa meget om at faae en stor Sum een Gang for alle, som jeg kunde sætte over Styr i nogle faae Aar. Nei, jeg ønsker noget Vist om Aaret. Jeg er en ung Mand, sund og stærk, der ligger efter msklig Sandsynlighed et langt Liv for mig – og jeg kunde ønske at føre – gift, med Familie – et behageligt og nydelsesrigt Liv. Det er Prisen.

Dette er i mine Tanker en heel Qvalitet afskyeligere – jeg troer virkelig heller ikke, at en saadan Afskyelighed kunde forekomme i de ældre Tider, den er forbeholdt vore forstandige Tider.

Det sees let, at jeg har opfattet J. lidt a la en Professor, som roligt og trygt fører et smagfuldt og nydelsesrigt Liv – ved Hjælp af [at] Xstus svedte Blod i Gethsemane og raabte paa Korset min Gud min Gud hvi haver Du forladt [mig].

Det er denne rolige Henleven i den fuldkomneste Ueensartethed der gjør Docenten saa afskyelig.

Ak, men forgjeves haaber Du at virke paa Docenter. Naar engang jeg er død, saa vil atter alt Mit blive taget til Indtægt – af Docenter.

Og disse Docenter ville bestandigt finde Behagelighed i Verdens Øine. Thi som i en Poge-Skole Den dog er den meest anseete, der, som Kameraterne mene, veed fiffigt at narre Læreren: saaledes beundrer Verden altid kun Eet: en fiffigere Uredelighed.

En Berliner Politie-Officiant (Thiele i hans Værk over de jødiske »Gauner«) fortæller om en, Samuel Joel, at han var saaledes anseet blandt Tyvene, at naar man til Nogen af dem sagde: kjender Du S. Joel, saa gleeed der et Beundringens Smiil over hans Ansigt. Saaledes smiler Verden beundrende, hver Gang der nævnes Navnet paa en Docent, som fiffigt bedrog Sandheden.

Pointen, som Verden søger førend den antager at Historien er ude, er: at den nu opkomne høitprisede Redelighed da viser sig at være en ny Gavtyvestreeg.

#